17/01/2024

Αργολίδος Νεκτάριος: Ένα απέραντο φρενοκομείο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

«ΕΝΑ ΑΠΕΡΑΝΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ»

Του Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκταρίου

Πριν λίγες μέρες βρέθηκε κακοποιημένο ένα σκυλί στην Αράχωβα. Κινητοποιήθηκε η Αστυνομία, οι δικαστές, οι ζωόφιλες οργανώσεις, η τοπική κοινωνία. Αν δεν κάνω λάθος έγινε και εκταφή του άτυχου ζώου για να μελετήσουν καλύτερα τα σημάδια της κακοποίησης και να βρουν τον ένοχο. Πάνω από δέκα μέρες ο σκύλος της Αράχωβας ήταν πρώτο θέμα στα Μ.Μ.Ε. Τις ίδιες μέρες μία αγέλη σκυλιών επιτέθηκε και κατασπάραξε κυριολεκτικά μια γυναίκα στη Βόρειο Ελλάδα μητέρα δύο ανήλικων παιδιών. Κι ενώ θα περίμενε κανείς ότι το θλιβερό αυτό γεγονός θα ήταν στην επικαιρότητα τουλάχιστον τις ίδιες μέρες όσες και του σκυλιού από την Αράχωβα, το θέμα την ίδια μέρα έκλεισε. Οι ζωοφιλικές οργανώσεις που κόπτονται

με πάθος για τα δικαιώματα των ζώων, δεν βγήκαν να εκφράσουν ένα λόγο συμπάθειας για την ταλαίπωρη μητέρα, που τόσο άδικα και με τέτοιο φρικτό τρόπο έχασε τη ζωή της.

Το καλοκαίρι που μας πέρασε, η νέα κυβέρνηση που προέκυψε από τις εκλογές, μεταξύ των εξαγγελιών της ήταν και η δημιουργία Υπουργείου Οικογένειας. Είναι κάτι που δεχθήκαμε με πολλή χαρά και περιμέναμε τα μέτρα που θα στήριζαν την οικογένεια, η οποία βρίσκεται σε κρίση διαρκείας, πράγμα που έχει σοβαρότατες αρνητικές επιπτώσεις στην κοινωνία και στον τόπο μας. Όποιοι αμφισβητούν αυτή την πραγματικότητα, ας κοιτάξουν βαθύτερα τα αίτια και τι κρύβεται πίσω από την τρομακτική αύξηση της νεανικής παραβατικότητας και εγκληματικότητας, των ναρκωτικών κ.λπ. (φίλος καθηγητής σε σχολείο των Αθηνών μου έλεγε, ότι παρακαλούν, αν συλλάβουν μαθητή με … σκονάκι, να είναι για το μάθημα και όχι… ναρκωτικής ουσίας). Τα μαχαιρώματα πλέον έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο, τόσο που αρχίσαμε να το συνηθίζουμε, όπως και τα καμένα δάση. Τα αγάλματα της Αθήνας, οι τζαμαρίες των καταστημάτων, οι πυρπολήσεις των αυτοκινήτων, οι περιπτώσεις σχολικού εκβιασμού, το bullying, έγιναν μέρος της καθημερινότητάς μας. Να μη μιλήσω για τα γήπεδα, εκεί πράγματι η "Ελλάδα αναστενάζει" και τα νέα παιδιά εκτονώνουν όλο το μίσος τους για την κοινωνία και βέβαια τον άλλο άνθρωπο, που τον βλέπουν σαν αντίπαλο κι εχθρό, ο οποίος πρέπει να εξαφανιστεί. Το κλείσιμο των γηπέδων, είναι μία αναγκαία ίσως, αλλά σπασμωδική κίνηση. Ο καρκίνος δεν θεραπεύεται με ασπιρίνη και μία συσσωρευμένη οργή ενός νέου παιδιού, που μεγάλωσε σε μία προβληματική οικογένεια, δεν πρόκειται να κοπάσει, όσα αστυνομικά και κατασταλτικά μέτρα κι αν παρθούν. «*Το κακοποιημένο παιδί όταν μεγαλώσει είναι πιθανό και αυτό να κακοποιεί, λένε οι μελέτες*», διάβασα σε άρθρο της Τασούλας Καραϊσκάκη, στην Καθημερινή (14/01/2024).

Αντί, λοιπόν, να δούμε κάποια θετικά μέτρα για την οικογένεια, εδώ και αρκετές μέρες η κυβέρνηση μας φέρνει ένα νομοσχέδιο για ένα άλλο μοντέλο οικογένειας, πράγμα που έχει προκαλέσει σάλο, ποικίλες αντιδράσεις στην κοινωνία, στα κόμματα, στην ίδια την κυβέρνηση. Οι σοβαρές φωνές καταπνίγονται. Κυριαρχούν τα τσιτάτα και τα συνθήματα. Την στιγμή πχ. που μία δημοσκόπηση έδειχνε την πλειονότητα των ερωτηθέντων να είναι αντίθετη με το νομοσχέδιο, δημοσιογράφος έλεγε στο ραδιόφωνο: «*Η κοινωνία το απέδειξε ότι είναι ώριμη να το δεχτεί*». Κάποιοι άλλοι τονίζουν ότι «*όλες οι "προοδευτικές" μεταρρυθμίσεις που συνέβησαν τα τελευταία 40 χρόνια αντιμετώπισαν αντιδράσεις, αλλά στο τέλος προχώρησαν και τώρα κανείς δεν αντιδρά*». Δεν αμφιβάλλω ότι έτσι είναι. Κι έτσι θα γίνει με το καινούριο νομοσχέδιο. Όμως αντί να θριαμβολογούμε, μήπως θα έπρεπε να ανησυχούμε; Τι δείχνει αυτή η κατάσταση; Όσοι δεν θέλουν να

κλείνουν τα μάτια, βλέπουν ολοκάθαρα μια κοινωνία που βρίσκεται σε λήθαργο. Σα να κοιμάται. Άβουλη. Απαθής. Νωχελική. Χλωροφορμισμένη. Ναρκωμένη. Και βέβαια από έναν ναρκωμένο δεν περιμένει κανείς να αντιδράσει, να προβληματιστεί, να ανησυχήσει. Ο Oliver Clerk (Γαλλοελβετός συγγραφέας) γράφει μια ιστορία που επιγράφεται:

«***Το βατραχάκι που δεν ήξερε ότι θα βραζόταν…***».

«Φανταστείτε», γράφει ο Κλέρ:

«Μια κατσαρόλα γεμάτη κρύο νερό, μέσα στο οποίο κολυμπά ανέμελα ένα βατραχάκι. Κάτω από την κατσαρόλα ανάβεται μια μικρή φωτιά και το νερό αρχίζει να ζεσταίνεται πολύ αργά. Το νερό, σιγά- σιγά, γίνεται χλιαρό και το βατραχάκι, βρίσκοντάς το μάλλον ευχάριστο, συνεχίζει να κολυμπά.

Η θερμοκρασία του νερού συνεχίζει να ανεβαίνει.

Τώρα το νερό είναι πιο ζεστό, απ' ό,τι το βατραχάκι θα θεωρούσε ευχάριστο, αισθάνεται λίγο κουρασμένο, αλλά παρ' όλα αυτά δεν αισθάνεται κανένα φόβο.

Τώρα το νερό είναι πραγματικά ζεστό και το βατραχάκι αρχίζει να αισθάνεται δυσάρεστα, αλλά είναι εξουθενωμένο. Γι' αυτό τον λόγο υπομένει και δεν αντιδρά.

Η θερμοκρασία συνεχίζει να ανεβαίνει, έως ότου το βραχάκι καταλήγει να βράσει και ως εκ τούτου, να πεθάνει.

Εάν έριχναν το ίδιο βατραχάκι κατ' ευθείαν σε νερό θερμοκρασίας 50° βαθμών, με μία εκτίναξη των ποδιών του, θα είχε πηδήξει αμέσως από την κατσαρόλα.

Αυτό αποδεικνύει ότι, όταν μια αλλαγή γίνει μ' έναν τρόπο επαρκώς αργό, διαφεύγει της συνειδήσεως και στην πλειονότητα των περιπτώσεων δεν προκαλεί καμία αντίδραση, καμία αντίσταση, καμία επανάσταση.

Εάν παρατηρούσαμε αυτό που συμβαίνει στην κοινωνία μας εδώ και λίγες δεκαετίες, θα μπορούσαμε να διακρίνουμε ότι υφιστάμεθα μία αργή παρέκκλιση από τη σωστή πορεία, την οποία όμως και συνηθίζουμε.

Ένα μεγάλο μέρος καταστάσεων που πριν από 20, 30 ή 40 χρόνια, θα μας έκαναν να φρίξουμε, σιγά-σιγά, έγιναν κοινοτυπίες και σήμερα περνάνε απαρατήρητες ή αφήνουν τελείως αδιάφορη την πλειονότητα του κόσμου.

Εν ονόματι της προόδου, της επιστήμης και του κέρδους, γίνονται διαρκώς αυθαιρεσίες κατά της προσωπικής ελευθερίας εκάστου, της αξιοπρέπειάς του, της ακεραιότητας της φύσεως, της ομορφιάς και της χαράς της ζωής, με αργό ρυθμό αλλά ασταμάτητα, με τη συνεχή συνενοχή των αδαών θυμάτων, που ίσως και στο

μεταξύ να έχουν χάσει την ικανότητα και τη θέλησή τους να αμυνθούν.

Τα άσχημα προγνωστικά για το μέλλον μας, αντί να προκαλούν αντιδράσεις και προληπτικά μέτρα, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να προετοιμάζουν ψυχολογικά τον κόσμο, ώστε να υφίσταται και να αποδέχεται τις εξαθλιωτικές και δραματικές επιβαλλόμενες συνθήκες ζωής.

Το συνεχές σφυροκόπημα από τα μέσα ενημερώσεως, η άκριτη υπερπληροφόρηση, υπερκορενύει τους εγκεφάλους και ως εκ τούτου, εκείνοι χάνουν την ικανότητα τους να ξεχωρίζουν και να κρίνουν τις διάφορες καταστάσεις.

Όταν για πρώτη φορά μίλησα γι' αυτά τα πράγματα αναφερόμουν στο αύριο...

Τώρα αναφέρομαι στο σήμερα!!!

Συνειδητοποίηση ή βράσιμο;

Πρέπει να διαλέξετε!

Λοιπόν, αν δεν είστε σαν το βατραχάκι, μισοβρασμένοι, κάντε μια γερή εκτίναξη με τα πόδια, πριν είναι πολύ αργά.

Είμαστε ήδη μισοβρασμένοι;!!

Ή όχι;!».

Από μία τέτοια κοινωνία "βρασμένων", ποια αντίδραση και ποια ποιότητα ζωής μπορούμε να περιμένουμε;

Πριν από χρόνια ο τότε πρόεδρος της δημοκρατίας Κ. Καραμανλής, είχε πει: «*Η Ελλάς είναι ένα απέραντο φρενοκομείο*». «*Τοῦτο ἀληθῶς εἴρηκας*». Αλλά αν θελήσει κανείς στοιχειωδώς να αμυνθεί και να αντισταθεί στην τρέλα, οι "γνωστικοί" (γράφε, οι "προοδευτικοί" της εποχής του χαλκού), είναι έτοιμοι να τον φιμώσουν με κάθε τρόπο, να του κολλήσουν τη ρετσινιά (το λεξιλόγιο των αυτοαποκαλούμενων προοδευτικών είναι πλούσιοι σε χαρακτηρισμούς), του οπισθοδρομικού, του συντηρητικού, του αντιδραστικού, του τρελού...

Σήμερα που γιορτάζει ο μέγας Αντώνιος, ας θυμηθούμε κι ένα λόγο του, επίκαιρο πάντα και ειδικότερα στην τρελαμένη εποχή μας.

«*Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος, ὅτι ἔρχεται καιρός, ἵνα οἱ ἄνθρωποι μανῶσι, καὶ ἐπ' ἂν ἴδωσι τινὰ μὴ μαινόμενον, ἐπαναστήσονται αὐτῶ λέγοντες, ὅτι σὺ μαίνη, διὰ τὸ μὴ εἶναι ὅμοιον αὐτοῖς*».

Δηλαδή:

«*Είπε ο αββάς Αντώνιος, έρχεται καιρός όπου οι άνθρωποι θα παραλογίζονται. Και αν δουν κάποιον να μην παραλογίζεται, θα ξεσηκωθούν εναντίον του λέγοντας: "Συ είσαι παράλογος". Και αυτό θα συμβεί, γιατί δεν θα είναι όμοιός τους*».

Όσον αφορά το νομοσχέδιο, προσωπική μου άποψη είναι ότι... θα περάσει κι αυτό! Και θα έρθουν ακόμη χειρότερα. Όπου να είναι θα έρθει το νομοσχέδιο για το γάμο ανθρώπου και ζώου! Ήδη αυτό συμβαίνει στα "φωτισμένα έθνη" της Ευρώπης. Κι εμείς αφού είμαστε Ευρώπη, δεν μπορούμε να παραμένουμε καθυστερημένοι. (Σε χώρα της Ε.Ε. κάποια παντρεύτηκε το χαλί της!). Δεν μου φαίνεται καθόλου απίθανο να βρεθεί τρόπος να νομιμοποιηθεί ακόμη και η παιδεραστία και η αιμομιξία. Πράγματα που τώρα τα αντιμετωπίζουμε με φρίκη και τα καταδικάζουμε απερίφραστα, θα έρθει καιρός που οι ναρκωμένες συνειδήσεις δεν θα έχουν την δύναμη να αντισταθούν. Όταν παλιότερα, σε κρίσιμες για τον τόπο μας περιστάσεις, ρωτήθηκε σοφός καθηγητής πανεπιστημίου να πει τη γνώμη του απάντησε: «*Βαίνομεν ομαλώς προς νέας ανωμαλίας*». Ο λόγος του επιβεβαιώθηκε πολλές φορές.

Η νάρκωση είναι βαθιά. Εκτός και αν μας λυπηθεί ο Θεός, όπως έλεγε και ο Σωκράτης στους δικαστές του:

«*Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτε ἄν, εἰ μὴ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψειε κηδόμενος ὑμῶν*».

Δηλαδή:

«*Θα μείνετε κοιμισμένοι σ' όλη σας την ζωή, εάν δεν σας λυπηθεί ο Θεός, να σας στείλει κάποιον άλλο*».

Καλό ξύπνημα!